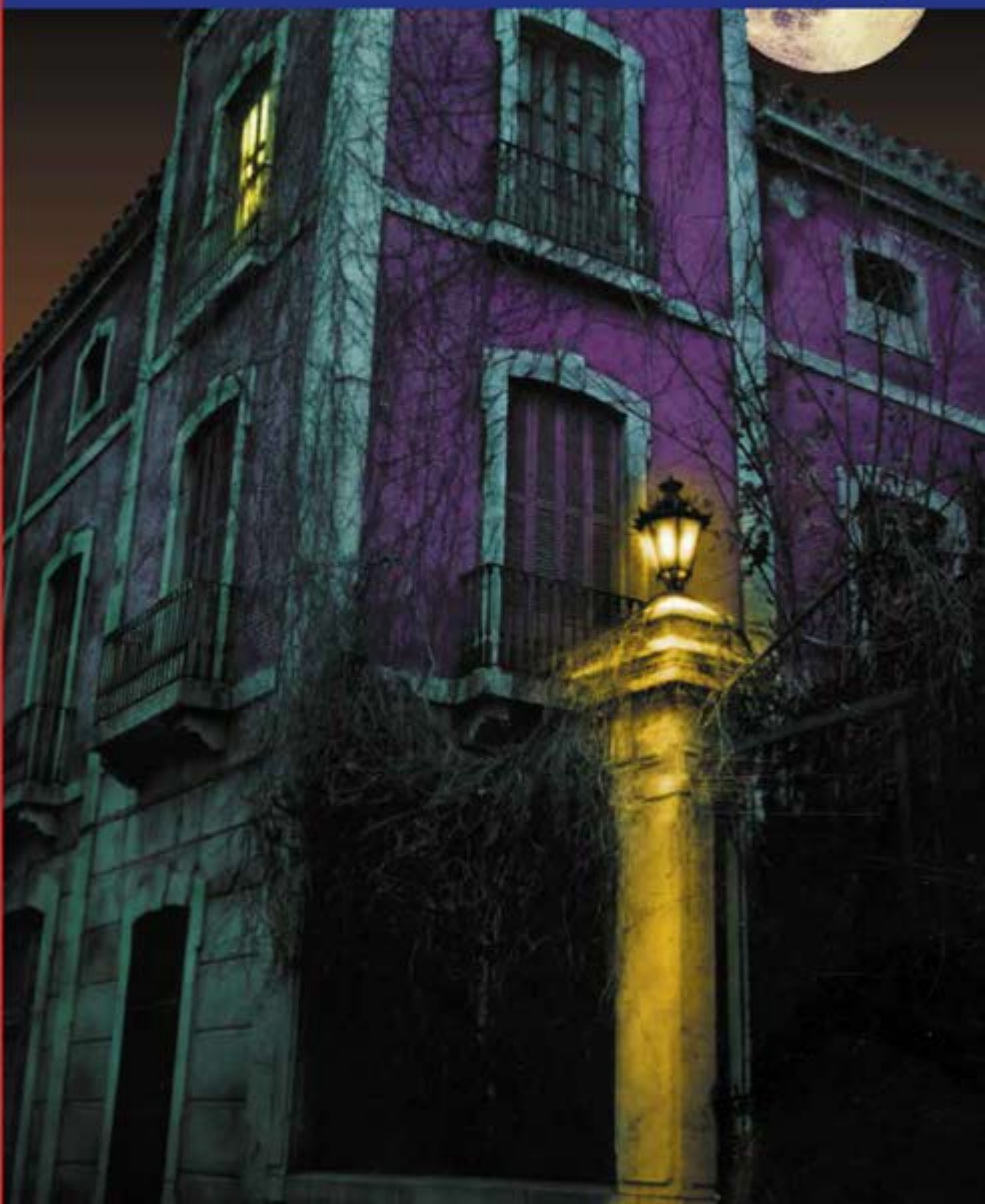

ESPURNA
bromera

LA PRESENCIA

Mercè Company

L'Adrià, dret al bell mig del menjador, fa la darrera ullada al seu entorn per assegurar-se que no s'oblida res.

—Ei, i les crosses? Les deixes aquí? —pregunta la Carla.

—Ui! Si les he de tornar a la Sandra Folgueroles.

Les agafa. Ara sí que no hi queda res. Desconnecta el comptador de la llum i, amb la mà al pom de la porta, torna a quedar-se aturat.

—Et sap greu deixar el pis? —el to de veu de la Carla és molt suau.

—Greu? No, gens ni mica. Pensava només, en veure'l així, tan clar i lluminós, que sembla mentida que aquí hagi passat tot el que ens ha passat...

Mou el cap i tanca la porta amb un cop sec. Al replà hi ha la resta de les bosses. La Carla ja ha fet pujar l'ascensor i les hi està posant dintre. Llavors, diu:

—Bé, ja s'ha acabat tot. Capítol definitivament tancat.

L'Adrià tomba el cap i mira cap a la porta.

—Sí, però ha estat espantós... No ho oblidaré mai...
Perquè després diguin que aquestes coses no passen...

El *vuit i mig* de la Carla està aparcats en doble fila. Quan ho han carregat tot, els dos amics puguen al cotxe i es perden entre el maremàgnum impressionant de cotxes i vianants. I és que demà és Nadal i les botigues, ja se sap, fan el seu agost.

I així s'acaba aquesta història que va començar fa uns quatre mesos, encara que, si féssim marxa enrere, podríem dir que comença avui, ara mateix, quan l'Adrià...

1. Quan l'Adrià troba el pis

L'Adrià, un tipus de vint-i-tres anys, d'estatura normal, ni gaire alt ni gaire baix, cabells castanys clars, ondulats i força llargs, espera que el semàfor canviï de color donant gas sense parar, perquè la *cent vint-i-cinc* està en estat pre-agònic i, si no ho fa així, se li calarà definitivament. Verd! El noi engrana la primera, amb el gest mecànic i ràpid que dóna la pràctica, i surt ranquejant; fins i tot les vespinos més tronades l'avancen! El trànsit és espès i entre els cotxes no hi ha espai per colar-s'hi. Quin fàstic! A més, i això l'Adrià ja ho té comprovat, els conductors estan tan histèrics que barren expressament el pas dels motoristes; un amic seu, el Paco Benítez, que cavalca una Bultaco 400, diu que això ho fan perquè se senten frustrats, perquè molta cilindrada, molt *turbo* i molt *injection* però han de fer cua com qualsevol carrossa tronada.

Entre Travessera i Montseny la *cent vint-i-cinc* fa figa del tot. Cop de pedal! Altra vegada cop de pedal! Res, és la mort anunciada. El conductor del darrere treu el cap per la finestra i l'esbronca:

—Ep, noi! Que ens hi estarem tot el dia?

Cop de pedal! Maléida sigui! I això no és de la bugia, segur, perquè és la tercera en el que va de setmana. Cop de pedal!

Mec! Mec! Moooooc!

—Xaval! Fot el camp d'aquí, almenys deixa passar, no et sembla?

L'Adrià es gira:

—Si tanta pressa tens, per què no vas a peu?

L'urbà s'hi acosta.

—Home! Decanta't! Que no veus que m'estàs muntant un sarau?

L'Adrià arrossega la vespa i l'aparca damunt la vorera. S'ajup davant el motor i sospira. No, no val la pena de canviar la bugia. Això deurà ser una avaria de l'encesa. No tindrà altre remei que dur-la al taller. De fet, ja fa temps que ho hagués hagut de fer, però no troba mai el moment. Fa un cop d'ull al rellotge, dos quarts de dotze. Si s'espavila, encara tindrà temps de dur-la-hi ara, però l'haurà d'arrossegar fins al carrer de Betlem. Quins pebrots! No, serà millor dir-li a l'Esteve que la vingui a buscar amb la furgoneta, perquè no pot presentar-se a l'entrevista brut i suat. I vol la feina; per tant, ha de donar una bona impressió. Ostres, i és que fa calor, eh! Tot i sent finals de setembre, fa una calda que sembla l'agost.

—Noi, no me la deixis aquí, que ara vindrà un camió a carregar!

L'urbà sembla nerviós; bé, tots els urbans semblen sempre nerviosos, i és que no n'hi ha per a menys, amb el trànsit que hi ha a Barcelona. El que sembla mentida és que no vagin caient pels racons, tots infartats! L'oncle Sebastià, el de València, és urbà i té una bona úlcera d'estómac. L'Adrià s'aguanta les ganes de deixar-li anar un moc i es limita a preguntar:

—I on vol que la deixi?

—Allà, al costat d'aquelles altres, au, va, va... avia, noi!

—Molt bé, molt bé, ja hi vaig!

Mentre l'arrossega uns quants metres, veu que arriba el camió. És gran, d'aquests de fer mudances. Tan bon punt s'atura, s'obren les portes del darrere i en baixen quatre homes. Porten cabassos i cordes. L'Adrià mira instintivament enlaire. El tercer pis té les portes dels dos balcons obertes. Els homes han entrat en un edifici antic, d'aquests que tenen aspecte senyorívol i que hi ha a banda i banda del carrer Gran; llàstima de la brutícia que hi ha enganxada a la pedra de la façana que impedeix que llueixi amb tota la seva bellesa. Les baranes dels balcons són de ferro forjat, molt treballat.

—Escolti, aquest pis ha quedat buit?

L'urbà el mira amb cara de mala llet.

—A mi què m'expliques?

Nou cop d'ull al rellotge. Falten vint minuts per a les dotze. Ja no pot perdre més temps. Però, en sortir de l'entrevista hi tornarà a passar i ho preguntarà a la portera, encara que, pensant-ho bé, també podria fer-ho ara... No, millor després perquè, si la portera li diu que sí i li ofereix d'ensenyar-l'hi, li haurà de dir que no, i podria creure que li vol prendre el pèl.

Arrenca a córrer carrer Gran amunt perquè, amb tantes vacil·lacions, encara farà salat.

* * *

—Una canya, sisplau!

El cambrer abaixa el braç de la màquina, el líquid cau directe dins la gerra i la serveix. La noia ha segut al tamboret que hi ha just davant seu i li agafa la gerra amb un somriure; el cambrer pensa que està d'allò més bona i que li encantaria ficar-li mà. La noia beu la cervesa a glopades,

glub, glub, glub... La parròquia en aquesta hora és escassa, és l'hora buida, la que hi ha entre els que han vingut a esmorzar i els que vindran a prendre alguna cosa abans de dinar. Potser que provés de lligar-se-la...

—Fa calor, eh?

—Ai, vols dir? Jo trobo que fa un fred que pela...!

El cambrer, que és un xicot una mica curt de reflexos i que té una d'aquelles cares que s'esborren mentre la mires, atura la mà amb què eixugava les tasses i obre la boca, després la tanca i, quan va a dir alguna cosa, la noia se li avança:

—És una tècnica d'autosuggestió, es basa a pensar exactament el contrari del que passa, que enginyós, oi? Està molt de moda, no ho sabies? Mira, per exemple, mmm..., jo, cada matí, quan agafo el cotxe, penso que avui no tindrè cap problema per aparcar-lo i que, vagi on vagi, hi trobaré un forat, i —somriu deliciosament i afegeix—: funciona!

—Ep, noi! Un cafè!

El cambrer mou el cap, ja no sap quina cara fer, aquesta mossa se l'està rifant i, això, ell no ho suporta; la seva mare sempre li diu que, amb aquesta cara de babau que té, el pescarà qualsevol pendó que en farà d'ell el que voldrà. Per tant, decideix deixar el projecte de «ligue» per a un altre dia i atendre el client.

El client és un xicot d'uns vint-i-set anys, molt moreno, cabells arrissats i curts, faccions ben marcades, celles espesses i aspecte obert i franc. Duu un jersei d'estiu amb una marca que és una pura falsificació però, com que estava millor de preu, no s'hi va fixar gaire. Tan bon punt seu al tamboret, el primer que fa és desplegar el diari i començar a repassar-ne els titulars i podria, fins i tot, haver encetat la lectura d'algun article, si no fos perquè la

noia de la cervesa, després d'observar-lo durant uns segons, se li tira literalment al damunt:

—Bruuuuuuu...!

El cambrer serveix el cafè tot pensant que n'hi ha que neixen amb la gardènia ben posada allà on l'esquena perd el seu respectable nom, i el Bruuuuuuuu acull la noia amb els braços oberts.

—Carolina! Ostres, tu! Què fas aquí?

Petons, abraçades, més petons... La noia mira el Bru amb els ulls brillants, sota l'estarrufament del serrell. Ell diu:

—Carai, no t'hagués pas conegut, què t'has fotut?

La Carolina obre la boca, riu, mou els braços i les mans com si fossin les pales d'un molí de vent, s'agafa els cabells, se'ls esbullia i acaba xisclant:

—Ahhh! Això? Me'ls he fet arrissar i me'ls he tenyits. T'agrada?

El cafè es refreda perquè el Bru ja ni el recorda. Està mirant la noia i mou el cap com dient «quina mossa, no ha canviat gens de quan la vaig conèixer». Encara sembla que la vegi. Fa deu anys, ell en tenia disset i havia vingut a Barcelona per pagar la matrícula a l'acadèmia on havia d'estudiar electrònica, i el primer mes de la pensió. Duia els diners al damunt, en metàl·lic, i feina havia tingut per convèncer el seu pare que podia fer-ho tot sol, que havia d'acostumar-se a moure's per la gran ciutat. I vet aquí que, al pla de la Boqueria, dos païos el van arrambar contra la paret i, sense saber com, el van deixar ben escurat i ben fotut. És clar, que ell no es va quedar ni callat ni quiet, ca! Com una bala va sortir disparat rere d'ells i potser els hagués enxampat si no hagués estat perquè de la manera més impensada va ensopegar amb una cama. Sí, una cama que sortia d'una botiga i que el va fer caure ben

estès nas a terra. En tombar-se, renegant com un condemnat, va veure altra vegada la cama, i al seu costat l'altra i dues mans que l'agafaven. Encara recorda la impressió que li va fer veure aquelles cames tan llargues i tan primes davant seu. I, des de terra, on era, encara ho semblaven més. La noia s'havia ajupit al seu costat tot demanant-li disculpes i lamentant-se... De sobte, ell, assegut a terra, es va posar a riure com un ximple només d'imaginar-se la cara que farien els seus amics quan ell ho expliqués. I és que la Carolina, als catorze anys, ja feia un metre setanta-cinc. Sí, el temps passa per a tots, però ella continua sent la mateixa i no se n'està de dir-ho.

—Ets increïble, Carolina... —mou el cap—. Ah! El Martí em va dir que havies tingut una nena amb un estranger..., és veritat?

—I tant, ja té gairebé un any. És preciosa, li vaig posar Nàiaide, que vol dir nimfa d'aigües dolces, t'agrada? Ah! I no em diguis Carolina, ara sóc Carla. Me l'he escurçat perquè em vull dedicar al cine seriosament i era massa llarg, i saps què...?

El cambrer dissimula, però pensa que la seva mare té raó. Aquesta mossa deu ser qualsevol cosa, ja cal que ell vigili. El Bru ha alçat les mans com volent aturar aquell volcà d'energia que el ruixa per totes bandes, però no ho aconsegueix, la Carla li resumeix en tres minuts i mig, les feines, feinetes i oficis que ha fet, i les peripècies que ha passat i ha viscut en aquests dos anys que fa que no es veien. En acabar, ell suplica:

—Espera, espera, deixa que em situï. Resulta que ara et dius Carla, et vols dedicar al cine i tens una nena, molt bé, i què n'has fet del pare de la criatura?

La noia s'inclina cap a ell i diu en veu baixa:

—Era un hindú guapíííííssim...! Ens vam conèixer fent

de figurants en una pel·lícula d'aventures. Estava de bo el tio..., i al llit uuuuuuh...!, no vegis...! Però... —es redreça al tamboret i deixa el to de confiança per adoptar-ne un de molt més pràctic—, fora d'allà no ens enteníem, vam viure junts un any i quatre... Puaf! Increïble tu, era el meu vitalisme positiu contra el seu fatalisme oriental, impossible. Al final, jo em vaig quedar la nena i ell se'n va tornar al seu país.

—Vas estar de sort que no se la volgués endur...

—Oh, no, això no! Era un tio molt maco, pensa que tots dos ploràvem com bojos, allà, a l'aeroport; però ell deia que aquest era el seu destí i que ho acceptava. Potser vindrà l'any que ve. De tant en tant, li envio fotografies de la nena, i apa!

Les pales del molí de vent, camuflades de mans i braços, no s'aturen mai, ara toquen els cabells, ara agafen la gerra de cervesa, ara amenacen de treure un ull a qui s'apropi massa. El Bru no pot evitar de pensar que la Carolina-Carla és com sempre la recorda ell: dues cames llargues, llarguíssimes, i al damunt una noia, i a partir d'aquí surten aquests dos braços que no paren quiets per res del món.

—I com t'ho muntés, ara? Què fas? De què vius?

—Doncs, mira, faig enquestes per les cases, d'aquestes que preguntes burraries com, quina maionesa li agrada més, quin cotxe es compraria si tingués pasta, i coses així; també faig classes de piano per a nens i nenes repipis; si s'escau faig fotografies, i tot allò que em surt —s'arronsa d'espatlles—. Em defenso.

—I la nena? Amb qui la tens?

—On vols que la tingui? Doncs, a la guarderia. Va, i ara explica'm els teus rotllos. Com et va, què fas? I la Mai? Tu també ets pare, oi? M'ho va dir no sé qui.

Ara és quan el Bru recorda el cafè, i mentre hi aboca el sucre i el remena —està glaçat—, la posa al corrent:

—Sí, d'un nen, molt maco, es diu Rubèn. Nosaltres hem passat una temporada bastant dolenta. La sogra va morir, ho sabies?

—Ostres no, pobra senyora Antònia! Ho sento, tu! I, de què?

Ara és el Bru qui s'arronsa lleument d'espatlles i fa un glop de cafè:

—Doncs, mira, del cor, va fer un infart i s'hi va quedar.

—Bufa, que fort! I com està la Mai?

—Ensorrada, ja saps com n'estava de sa mare, i ella de la filla, és clar, perquè no és que me n'hagi alegrat, però, et confesso que, mira noia, és ben cert que no hi ha mal que per bé no vingui...

—Era una mica plom, la dona, oi?

—Era bona dona, però... bé, sí, aclaparant i dominant ho era un tros llarg. Pensa que, al meu cunyat, a l'Adrià, el que balla, el coneixes, oi?

—No, me n'has parlat molt, però encara no el conec...

—Bé, tant és, el cas és que, a ell, el tractava com si encara fos un nen de bolquers! Per a ell també ha estat un cop molt dur...

—I el sogre? Perquè, si al meu pare li faltés la mare, es quedaria com un pollet.

—Ell, no! Saps què ha fotut, el tio? Doncs mira, se n'ha anat a viure a València, allà té el seu germà, l'oncle Sebastià, i em semblava que es muntarà no sé quina història amb un taller d'artesanía.

—I continueu vivint tots a cals sogres?

—No, nosaltres ja feia uns sis mesos que ens n'haviem anat a viure sols, per fi —s'inclina cap a la noia—, i no

et creguis... el que em va costar de convèncer la Mai perquè deixés el papa i la mama... I com que l'Adrià ja feia temps que parlava d'anar-se'n a viure pel seu compte, ara ho farà, però no sé quan, perquè està buscant pis i no en troba cap que li agradi. És clar, ell està acostumat a casa seva, un pis antic, amb tantes habitacions que no te l'acabes i el molt pallús vol trobar-ne un de semblant, encara que, problema de peles no en té, perquè...

El soroll dels clàxons al carrer dificulta la conversa, fins i tot el cambrer té feina per entendre què diuen i això l'amoïna, perquè la seva mare sempre li diu que s'aprèn més escoltant que parlant. Tot d'un plegat, quan el concert ja arriba a un volum de decibels proper al dels bars moderns, un individu treu el cap per la porta i crida:

—Ei! El vuit-cents cinquanta blanc que hi ha aparcat en doble fila, aquí fora, és d'algú d'aquí? Se l'està emportant la grua!

La Carla fa un bot, talla el vent amb les mans, i xiscla:

—Ai, el *vuit i mig*! Ja no em recordava d'ell.

I surt disparada cap al carrer, deixant el Bru amb la paraula a la boca.